

လရောင်ကျူးရင့်

ချစ်ရူးမလေး

အခန်း (၁)

“ဆောရီး”

“ဆောရီး ဟုတ်လား၊ အဟွန်း ... ဟိုတုန်းက ရှင့်အဖေက ရှင့်အမေကို ဆောရီးလုပ်ပြီး ထားခဲ့ရင် ဒီနေ့ ရှင် အဖေခေါ်စရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တောက်”

“ရိုက်မလို့ လား... လုပ်ပါ၊ ဒီထက်နာကြည်းဖို့ ကောင်းတာတွေ ကျွန်မက ပြောဦးမှာ ”

လေထဲကို အရှိန်နှင့် မြှောက်တင်သွားသည့်လက်က ပြန်ဆင်းမလာပဲ အတန်ကြာသည် အထိ ဒီတိုင်းနေ၏။ သူမသည် လက်ရွယ်လိုက်သည့် အချိန်မှာ တွန့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပေမယ့် နောက်ထပ် ဘာအန္တရာယ်တွေရှိရှိ ပြောကိုပြောမှာ ဖြစ်ကြောင်း အနီရောင်သမ်းနေသည့် စူးလက်သော မျက်ဝန်းများက သက်သေပြလျက်.....

“ဒီမှာ ရာဇသံ.... ဘယ်လောက်ထင်ပေါ်တဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ သူပဲ ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားမှန်ရင် ထင်သလိုနေ၊ ထင်ရာလုပ်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အတ္တကြီးဟာ လူမဆန်တာပဲ၊ ရှင့်အပြုအမူ အယူအဆတွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခေတ်ဆန်းနေတယ်ထင်ရင်....”

“ထင်တော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ၊ ဆက်ပြော”

“အမျိုးကောင်းသမီးတွေ ပျက်စီးတယ်”

“မင်းမှားနေပြီ နွေစပယ်၊ အမျိုးကောင်းသမီးဆိုရင် မပျက်စီးဘူး”

နွေစပယ် မျက်နှာ တင်းခနဲ ရဲခနဲ ပူးပေါင်းဖြစ်ထွန်းသွား၏။ သူမက မိုးစပယ်ရဲ့ အစ်မဖြစ်ကာ ညီမဖြစ်သူ မရှုမလှ ဘဝပျက်ကျန်ခဲ့သည့်အဖြစ်အတွက် မပြောချင်ပဲ ပြောဖို့ မတွေ့ချင်တဲ့ သူနဲ့ လာတွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ခေတ်ဆိုတာ ရေစီးကြောင်းတစ်ခုနဲ့ တူတယ်ဆိုရင် ရေစီးထဲမှာ အမှိုက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒိုက်ဖြစ်ဖြစ် ငြိချင်ငြိမယ်၊ ကပ်ချင်ကပ်သွားမယ်၊ အရှိန်ကုန်ရင်တော့ ပြုတ်ထွက်သွားကြမှာ ပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ရေစီးထဲမျောနေတဲ့ ကောင်ပဲ၊ မငြိချင်ရင် ငါ့ရှေ့ရောက်မလာစေနဲ့”

ပြောပြီးတော့ ဒေါသမပြယ်သည့်မဲ့ပြီးနှင့် စိုက်ကြည့်၏။

“မင်းညီမနဲ့ ငါ ကလပ်မှာ ဆုံကြတာ”

နောက်ထပ် နွေစပယ်မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“ရှင်းရဲ့ လား မသိဘူး”

မေးပုံက အံ့ကြိတ်ပြီးသည့်မျက်နှာနှင့်...

“နောက်ထပ်ပြောဖို့ ရှိသေးတယ် နွေစပယ်၊ ဆောရီး”

သူကျောခိုင်းလိုက်တော့ နွေစပယ် ရှေ့ကိုတိုးလိုက်သွားကာ....

“ရာဇသံ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်တစ်ကမ်းအကွာလောက်မှာ ရပ်သွားခဲ့ကြ၏။ ရာဇသံက ကျောခိုင်းထားရာကနေ နောက်ကိုပြန်လှည့်ရပ်ကာ....

“ပြော...”

“ရှင်မှာ နှမမရှိပေမယ့် အမေတော့ရှိမှာ ပါ။ နောက်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ အခွင့်အရေးရလာတိုင်း ရှင်အမေမျက်နှာကို ပြန်မြင်လိုက်ပါ။ ဒါဆိုရင် လောကကြီးမှာ အပျက်အစီးနည်းပါးပြီး အေးချမ်းသွားလိမ့်မယ်”

“မမြင်ဘူး၊ နေရာတကာ အမေမျက်နှာကို မြင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းပူမနေပါနဲ့ ၊ ငါ့လိုပဲ အမေမျက်နှာပြန်မြင်ဖို့ မေ့နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိဦးမှာ ပေါ့၊ အဟွန်း....”

“တောက်”

နွေစပယ် လက်သီးလေးဆုပ်လျက် ကျန်ရစ်၏။ ရာဇသံဆိုသည့် ယောက်ျားသည် သူမမျက်လုံးထဲမှာ မြင့်မြင့်မားမား၊ ပိန်ပိန်နဲ့နဲ့နှင့် ဆံပင် ထူအုပ်အုပ်ကိုလည်း ပစ်စလက်ခတ် ထားသေး၏။

ပြီးတော့ မျက်နှာခပ်သွယ်သွယ်လေးမှာ မျက်ခုံးထူထူက ရှိသင့်တာ ထက်ပိုနေသည် ။ နှာတံပေါ်ပုံက မျက်နှာရှိနေတာနှင့် မလိုက်ဖက်သလို ရှိ၏။

ဒီလူကို ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းသည့် မျက်နှာလို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေကြတာလဲ။ တက္ကသိုလ်အားကစား အသင်းအဖွဲ့မှာ တည်းက နာမည်ကျော်ဖြစ်ခဲ့လျက် ခုချိန်ထိ သင်းက ဒီလိုအပြုံးနှင့် ဒီလိုနေနေတုန်း။

မိုက်မဲခဲ့သည့် ကိုယ့်ညီမကြောင့်.....

အခန်း (၂)

ရင်ခွင်တစ်ခုနှင့် ရာသီစက်ခွင် ဘယ်လိုကွာခြားသည် မသိပေမယ့် ရာသီတွေပဲ အလီလီပြောင်းလဲခဲ့ရကာ ရာဇသံဆိုသူတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်အကြောင်းက ပြောလို့ မပြီးနိုင်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ တွေ့ လာပြီ ကြီးမေ”

“ဟင်.... ဘာလဲ”

“ရာဇသံ တဲ့ ”

“အို... ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်ယုကြည် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာသည့် ခြေလှမ်းတွေ သိသာစွာ နှေးကျသွား၏ ပခြုပ်၏ တက်ကြွမှုလေးကတော့ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကိုင်ကာ လွယ်အိတ်ကိုလည်း ရောက်ချင်ရာရောက် ဖြုတ်ချပစ်သည် ။

သင်တန်းကပေးလိုက်သည့် အောင်လက်မှတ်ကတ်ပါသော ပလတ်စတစ် ပန်းရောင်အိတ်ကိုလည်း တွေ့ကရာမှာ ချထားပြီး ဖြစ်လျက်....

“ချောလိုက်တာ... အဲဒါကြောင့် ဒီလိုနာမည်ကျော်ခဲ့တာဖြစ်မှာ ၊ ကြည့်ပါဦး... ဦးရာက တော်တော်ကို ချောတာပဲနော်”

“ခုမချောတော့ဘူး၊ စိတ်ဓါတ်ကကျ၊ လူကဒီထက်ပိုနံ့ပြီး အရိုးပဒေသာ....”

“ဟင် ဟုတ်လို့ လား ကြီးမေကလဲ...၊ မချောတော့ဘူးဆိုရင်တောင် ခုခေတ်က အသက်ကြီးရင် ဝလာတဲ့ ခေတ်၊ ဦးရာက ဝလာတဲ့ ပုံဆိုရင် အင်း....”

သူမကပဲ နှုတ်ခမ်းကိုက်၊ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားတွက်ချက်နေသည်။ ပြီးမှ

“ကြံ့ခိုင်ကျစ်လျစ်တဲ့ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပုံတော့ ကျန်ဦးမှာ ၊ ကြီးမေက ဦးရာ အကြောင်းမေးတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ မပြောချင်ရတာလဲဟင်၊ ဦးရာက ပခြပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မဟုတ်ဘူး လား၊ ဒီနေ့ထိ မြင်လဲမမြင်ဖူးဘူး၊ သိလဲ မသိခဲ့ဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ မိဘဆိုလဲဟုတ်၊ အုပ်ထိန်းသူလဲဖြစ်နေတဲ့ လူကို ပခြပ်က ဘာဖြစ်လို့ သိခွင့်မရှိရတာလဲ”

“မသိဘူး ပခြပ်ရယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကလွဲပြီး ကြိုက်တာမေး၊ သူကိုယ်တိုင်က လုံးဝအသိမပေးပါနဲ့ လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ကိစ္စ”

“ဒါဆိုလဲ အစကတည်းက ရာဇသံဆိုတဲ့ လူ သေသွားပြီလို့”

“ဟဲ့... ဟဲ့... နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ... တိတ်စမ်း”

တိတ်စမ်းဆိုတော့ တိတ်လိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးတွေက ဂျာနယ်စာမျက်နှာ ထက်မှာ ပဲ စူးစိုက်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ဘောလုံးပွဲတစ်ခုကို ရိုက်ထားတာ ဖြစ်ကာ အနီးကပ် လက်ရောခြေရော လွှဲကန်နေသည့် ပုံကရာဇသံပုံဖြစ်နေသည်။ အနီရောင် အားကစားဝတ်စုံနှင့် နဖူးမှာ ပြန်ကျနေသည့် ဆံပင်တွေထဲမှာ အဖြူရောင်ခါးစည်း၏ တစ်စွန်းတစ်စကို မြင်နေရ၏။

ဂျာနယ်၏ သက်တမ်းက နှစ်ပေါင်းများ စွာတည်းကပါ။ ဒါပေမယ့် သိမ်းထားခဲ့သူ၏ မြတ်နိုးယုယုမှုမှာ ဂျာနယ်က နုသစ်ကြည်လင်နေဆဲရှိ

၏။

ရာဇသံဆိုသူက ပခြပ်ကို မွေးစားခဲ့သည် ။ သူမအသက်လေးနှစ် သမီးမှာ မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားကြသဖြင့် ရာဇသံလက်ထဲကို ရောက်ခဲ့သည် တဲ့ ။

ဒီဖြစ်ရပ်မှာ ဘာတွေထူးဆန်းနေလို့ လဲ၊ ရာဇသံသည် ကလေးကို နာနီတစ်ယောက်နှင့် ထားကာ အစစ အားလုံးထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည် ။

နာနီလက်ထဲကနေ ပြောင်းလိုက်တော့ ဒေါ်ယုကြည်...၊ သူမသိခဲ့ရသည့် အတိတ်အကြောင်းက ဒါပဲဖြစ်သည် ။ နောက်ထပ် ဘာတစ်စွန်းတစ်စ မသိခဲ့ရတော့သလို မြင်ချင်ပါတယ်ပြောလည်း မြင်ခွင့်မရခဲ့ပေ။

နေ့စဉ် အသိဉာဏ်တွေ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့သမျှ ပခြပ်ရင်ထဲမှာ သိုသိပ်များ ပြား လာတာက ရာဇသံကိုမြင်ချင်သည် ။

ဟိုအရင်တည်းက ရာဇသံဆိုသည့်နာမည်ကို ပြောလိုက်မိတိုင်း တအံ့တဩတွေဖြစ်၊ ခေါ်တဲ့ ပြောတဲ့ သူတွေက တော်တော်ကိုချောတဲ့ လူလို့ ပြောပြသလို ရွံဖို့ ကောင်းလိုက်တာလို့ ပြောတဲ့ သူကျတော့ မဲ့ရွံ့နေသည့် မျက်နှာဟာ နည်းနည်းကွယ်တာနှင့် ထို့ခန့် တံတွေးထွေးသံပါ ကြားရတတ်သည် ။

ထိုအခါ သူမ၏ မမြင်မစမ်း ခြုံငုံသုံးသပ်ချက်မှာ ရာဇသံသည် ချောသလောက် ရှုပ်ပွေတတ်သူဖြစ်ရမည်။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုတာက မခန့်မှန်းနိုင်။

အတိတ်ဟာ အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ ဒီနေ့ထိ ပခြပ်နဲ့ အတွေ့မခံခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ...။

လူစိတ်သဘာဝအတိုင်း မမြင်ရလေ မြင်ချင်လေ၊ သိခွင့်မရှိလေ

သိချင်လေ၊ ပဲခူးပြည်နယ်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချလိုက်ရင်း ရှိုးကွေ့မှန်တွေ လိုက်သုတ်နေသည့် ကြီးမေ၏ မျက်နှာစူပူပူကို စိုက်ကြည့်မိသည်။ ။

ကြီးမေက ဦးရာရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲဆိုပြီး အလုပ်သမားတစ်ယောက်က အလုပ်ရှင်ကို ကြောက်ရသလိုပုံစံမျိုး ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေတာလဲ။

ပဲခူးပြည်ကိုတောင် တခြားအချိန်တွေမှာ ဂရုတစိုက်ကြင်ကြင်နာနာ ရှိခဲ့ပြီး ဒီအကြောင်း မေးလိုက်တိုင်း အဆင်မသင့်လျှင် ငေါက်ငမ်းခံရသေးသည်။ ။

နှစ်ထပ်တိုက်မြင့်ကြီးတစ်လုံးလုံးအတွက် သန့်ရှင်းရေးကို ကြီးမေက တစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့လုပ်သည်။ ။

“အိမ်ဖော်ငှားပါလား ကြီးမေကလဲ” လို့ ပြောဖူးသည်။ ဒီစကားက စိတ်ဆိုးစရာမရှိဘူး ထင်၏။ ဒါပေမယ့် ကြီးမေ ဒေါသထွက်ဖူးသည်။ ။

“ညည်းနဲ့ ကျုပ်ပဲ စားသောက်မယ့်သူ ရှိတာ၊ ဘာတွေများ အလုပ်ရှုပ်စရာရှိလို့ အိမ်ဖော်ငှားရမှာ လဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“ကြီးမေ ပင်ပန်းနေလို့ ပြောတာပါ၊ အိမ်ဗာဟီရဆိုတာ ချက်ပြုတ်တာ တစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအိမ်အကြီးကြီးကို သန့်ရှင်းဖို့၊ လုံခြုံဖို့.....”

“အမလေး... ညည်းလေးကို နေမလောင် မီးမခစေရဘူး ပဲခူးပြည်မပူနဲ့၊ သန့်ရှင်းရေးကိုလည်း ငါမလုပ်နိုင်တဲ့ အခါ ကျောတစ်နေရာစာပဲ လှည်းကျင်းအိပ်လို့ ရတယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ငါကြောက်ရမယ့်လူ မရှိဘူး၊ ညည်းလဲ ကျုပ်ကို ကြောက်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာတွေ စဉ်းစားနေမယ့်အစား တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်ဖို့ ကြိုးစား၊ စာမေးပွဲကျတဲ့ နှစ်က အိမ်စုတ်လေးထဲ ရောက်မယ့်နှစ်ပဲ”

ဦးရာက ဘယ်လိုကြိမ်းဝါးခဲ့သည် မသိပါ။ အထက်တန်းကျောင်းတက်နေကတည်းက ရီပို့ကတ်တွေကို ဦးရာဆီပို့ရသည် ။ အပ်လိုက်ပြီး ပြန်လက်ထဲရောက် လာပြီဆို သံဆိုသည့်စာလုံးကို ရာ စာလုံး၏ ရေးချပေါ်မှာ လှလှပပလေးတင်ထားသည့် ဦးရာလက်မှတ်ကပါ လာပြီးသား။

ဆယ်တန်းနှစ်မှာ လည်း အိမ်မှာ Guide တွေခေါ်ပေးထားတာမို့ ပြန်မဆုတ်မနစ် ကြိုးစားခဲ့တာ ငါးဘာသာ ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်ခဲ့၏။

ထိုနှစ်က စိန်လော့ကတ်နှင့် ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးရယ်၊ စိန်နားကပ်လေးတစ်ရန် ရောက်လာခဲ့သည် ။ ကြီးမေကတော့ ပီတိတွေဖြစ်နေသည့် မျက်နှာကြီးနဲ့ ပါ။

“အဲဒါတွေကို တန်ဖိုးမမေးနဲ့ ပြန်ရေ...။ ကိုင်တောင်မကြည့်ပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

လို့ ပြောတာလည်း အပိုတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်သည် ။

“ပြန်တို့ နှစ်ယောက်တည်းနေဖို့ ဒီလောက်အိမ်အကြီးကြီး ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ကြီးမေ”

“အိမ်ကြီးအကြီးကြီးမလိုပေမယ့် သူ့မှာ အိမ်သေးသေးမှ မရှိတာ” တဲ့ ။

ရာဇသံ၏ အရိပ်မိုးက အဲဒီလောက်ထိရှိမှန်း သိခဲ့ရသည် ။ ပြန်ရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလဲဖြစ်နေရသည် က ရာဇသံသည် အိမ်ထောင်ရှိနေသူမို့ ဇနီးတွေ သားသမီးတွေနဲ့ မနီးစပ် မပက်သက်စေချင်တာဆို သဘာဝကျသည် ။

ခုကျတော့ ဒီနေ့ထိ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ဘူးလို့ ပြောပြီး ပြန်ပြန်ကိုကျ

တော့ တိတ်တိတ်ပုန်းမွေးမြူခဲ့သည် ။ တစ်ခါကတော့ စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ကြီးမေကိုပြောလိုက်မိ၏။

“ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ရည်းစားဟောင်းနဲ့ မှားယွင်းပြီး ရခဲ့တဲ့ ကလေးမို့လို့ လက်ရှိမိသားစုကို အသိမပေးဝံ့တာဆို တော်သေးတယ်၊ ခုတော့.....”

“တော်ပါအေ.... ၊ အခု ဘာမှ မတော်တာတောင် ညည်းသူ့ကိုတွေ့ဖို့ နည်းမျိုးစုံ ကြိုးစားနေတာ၊ ဖအေသာဆိုရင် မီးပင်လယ်ကြီးခံထားရင်တောင် မရရအောင် လက်ပစ်ကူးသွားမှာ ၊ ဟွန်း မြင်ယောင်ပါဘိ”

ကြီးမေတို့ ပြောပြီဆို ပခြုပ်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေ ဒက်ထိ...။

ခုတော့ ဒက်ထိတွေထပ်ထွက်လာမှာ စိုးကာ ပခြုပ်ဒီတိုင်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ရှိပြီးသားပါ။ ဦးရာကို တွေ့အောင်ရှာရမည်။

အခန်း (၃)

စီးကရက်ငွေဖြူဖြူလေးတွေကို ကြည့်နေမိတာလည်း ကြာပါပြီ။ အနီဆန်သော အညိုရောင်နှုတ်ခမ်းတွေကိုလည်း မကြာခဏ ကြည့်မိ၏။

နားသယ်ဆံစပ်တွေ စိမ်းမြဲနေအောင် အပြောင်သိမ်းထားသည့် ဆံပင်ပုံရိုးရိုးက ခေါင်းလိမ်းဆီကြောင့် ပြောင်လက်နက်မှောင်နေသည်။ ။

ထိုအခါ ဖြောင့်စင်းသည့်နှာတံက မျက်နှာပြင်မှာ ထင်းနေအောင် ပေါ်သည်။ ။ မျက်ခုံးတန်းထူထူတို့ က ဆံပင်ပုံနှင့် ရောကာ ပို၍ ခိုင်ကြည်သည့်အသွင်ကို ဖြစ်စေ၏။

ကိုယ့်နေရာမှာ သာ တခြားမိန်းမငယ်တစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ “တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်ရစမ်းပါစေ၊ ဘာမှ မစားပဲ နေလိုက်ဦးမည်” လို့ ပြောနိုင်လောက်ပါ၏။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်ယုကြည် ခြေထောက်တွေညောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ အရမ်းဆာတာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း ဗိုက်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်လာတာကို သိနေ၏။

ကိုယ့်မောင်ဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် ဟိုတုန်းတည်းက ကိုယ်ကနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်၊ ခုဆို ကိုယ်က သူ့ဆီမှာ လက်ဝေခံသုံးစားနေရတဲ့ အခြေအနေ။

“မမယုကို ကျွန်တော် အားလုံးမှာ ထားပြီးသား”

နောက်ထပ် ပထမဆုံးထွက်လာသည့် စကားမို့ အတွေးလွန်နေသည့်

ဒေါ်ယုကြည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ နားနေခန်းဆိုသည့် တိုက်လုံး
လေးကပဲ အကောင်းဆုံး ဘန်ဂလိုပုံစံလေးဖြစ်လျက် နံရံသုံးဖက်စလုံး
ကို ငါးကန်ကြီးတွေ ထည့်ထားသည်။ ။

အတွင်းကကြည့်လျှင် ကန်မဟုတ်ပဲ ငါးတွေက လေထဲမှာ သွားလာ
နေသလို ထင်ကြရလောက်အောင် ရေကလည်း ကြည်လဲ့နေ၏။
အပြင်ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုလုံးကိုလည်း အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ ။

ရာဇသံသည် ထိုင်ခုံတစ်ခုခုမှာ ထိုင်နေတာမဟုတ်ပဲ ငါးကန်ထောင့်
က ပန်းစင်မှာ လက်တစ်ဖက်ထောက်ထားပြီး တစ်ဖက်က စီးကရက်ကို
ငံ၍ မတ်တတ်ရပ်နေတာဖြစ်သည်။ ။

အထဲကိုရောက်လာတာနှင့် “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဆိုသည့် မေးခွန်းတစ်ခု
က ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်ယုကြည် ပြောသမျှကို နားထောင်နေခဲ့သည့် နောက်မှ
ဒီဝါကျတစ်ကြောင်း ထွက်လာတာက ဒုတိယ....။

“ဒီကောင်မလေး ဟိုမေးဒီမေးတွေ ဖြစ်လာအောင် ဖေါင်းပွနှုန်းမြန်
လာတာ မမယု အနေအထိုင် အပြောအဆိုတွေမှားလို့”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး ရာဇသံ၊ မောင်လေး မှားနေပြီ၊ ငါသူ့ကို ကိုယ့်တူ
မလေးလိုလဲ နွေးထွေးခဲ့တယ်၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်
လိုလဲ မညှာမတာ ဆက်ဆံပေးခဲ့တယ်၊ မင်းပြောတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲ
တော့ မသိဘူး၊ ငါ့ဘက်က သူ့ကိုဟိုတုန်းကအကြောင်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မ
ပြောခဲ့တာ အမှန်ပါ”

စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းကြားမှာ တပ်၍ ဖွာရှိုက်နေရင်း ရာဇသံက မျက်
ကြောစင်းနှင့်ငဲ့ကြည့်သည်။ ။ ကြည့်ပုံက တရားခံတစ်ယောက်ကို ကြည့်
တာမျိုး...။ ဒီအကြည့်တွေတော့ မပျောက်သေးပါလားဟု တွေးမိရင်း
ရာဇသံ၏ တကယ်ပီပြင်ခဲ့သော စရိုက်အမျိုးမျိုးကို သတိရလိုက်မိသည်။

“သမုဒယ” စံအိမ်ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်သွေး “ရာဇသံ” ..။

ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ အချမ်းသာဆုံး “သမုဒယ” စံအိမ်နှင့် စီးပွားရေး လောကမှာ ဘုရင်တစ်ဆူလိုမင်းမှုနိုင်ခဲ့သော “သမုဒယ” ရဲ့ အရှင်သခင် တွေ။

ဒီလိုအကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ရာဇဝင်တွင် အောင်ဆိုးခဲ့တာ လည်း ဆိုးထိုက်ပါပေသည် ။ မင်းညီမင်းသားတစ်ပါးလို ပြည့်စုံကြွယ်ဝ သော စည်းစိမ်ခြွေရုံတို့ နှင့် “ရာဇသံ” ဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက်က ရုပ်ရည်လက္ခဏာအရာမှာ လည်း ပြောစရာမရှိ။

ဒေါ်ယုကြည် သိခဲ့တာ ဒါ့ထက်မပိုပါ။ ပခြုပ်နှင့်ပတ်သက်သော ဇစ်မြစ်အခြေအနေ ကိုလည်း မသိ၊ ခုချိန်ထိ “ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့် ရှေ့ကို ရောက်မလာစေနဲ့ ” လို့ ပြောနေတာ ကိုလည်း နားမလည်။

လူငယ်ပီပီ သူ့ဘာသာ သိချင်မြင်ချင်စိတ်တွေ နိုးကြားနေတဲ့ ကိစ္စမှ ဘာဖြစ်လို့ များ ကိုယ့်ကို တရားခံထင်ရတာလဲ။

ရာဇသံက စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲမှ

“ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို အကြောင်းကြားထားလိုက်မယ်၊ လိပ် စာကတ်လဲ ယူသွား၊ ပခြုပ်ကို အဲဒီပို့လိုက်”

“ဟင်... ဘယ်လို....”

“သူလဲ ကျောင်းပြီးနေပြီ၊ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းကလဲ ဆေးကျောင်းတွေ ဘာညာတွေ သူတက်လို့ ရရဲ့ သားနဲ့ စီးပွားရေးကို ရွေးတယ်၊ ခုလဲ သူ့အပျံသင်နေတာ၊ လွှတ်ပေးလိုက်”

“မင်းပြောတာ မမ နားမရှင်းဘူး၊ ပခြပ်ကို ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းရမှာ လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ ... ဒါဆိုရင်လဲ မင်းမှာ ကုမ္ပဏီတွေ ဒီလောက်လက်ညှိုးထိုးမလွဲဖြစ်နေတာ....”

“မမယု ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ အခု ပြဿနာက အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာနေတဲ့ ကိစ္စ။ အဲဒီတော့ ဘွဲ့ရကာမှ သင့်တင့်ရာဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို ဖျက်ရမယ်၊ အခုလွှတ်ပေးလိုက်၊ တစ်ချက်မှ မနားရအောင် ခိုင်းမယ့် အလုပ်ရှိတယ်”

ပြောနေရင်း ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်သွားသည် ။ ဖေါင်းကားနေသည့် သားရေအိတ်ရှည် အနက်လေးထဲကို အဖြူရောင်ကတ်လေးတစ်ခု ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ကမ်းပေး၏။

အထဲမှာ ငွေတွေအပြည့်ပါမှန်း ဒေါ်ယုကြည် သိသည် ။ ကတ်ကတော့ ကုမ္ပဏီလိပ်စာကတ် ဖြစ်မှာ ပါ။ ရာဇသံဆိုတာ ပြောပြီးရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှ။

ဒေါ်ယုကြည်က အိတ်ကို သူမလွယ်ထားသည့် အိတ်ထဲ ပြောင်းယူထည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ကာ.....

“မမက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ၊ မသိစေချင်၊ မမြင်စေချင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်ဝင်း ထဲမှာ ပဲ၊ ပြေးချင်သလိုပြေး၊ ပုန်းချင်သလို ပုန်းလို့ ရတာ၊ ကလေးက သူများ အလုပ်သမား ဖြစ်သွားပြီ ဆိုရင်တော့”

မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ဆက်မပြောတော့ပါးစပ်ပိတ်၍ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ပြောလည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်တဲ့ အတူတူ

...||

*

အခန်း (၄)

“အင်း သင်တန်းအောင်လက်မှတ်တွေကို ကျေနပ်ပါတယ်၊ လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ ဘာမှ မရှိသေး တာကတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တွဲ ခေါ်သွားရမှာ ပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်စည်းကမ်းရှိရှိနဲ့ ကြိုးစားဖို့ တော့ လိုတယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမ်ဒီ ကိုယ်တိုင် ခန့်အပ်သည့်အလုပ်ကို ပဲခူးရဲ့ရဲဘော် အိမ်ရောက်လို့ ပြောပြတော့ ကြီးမေက မျက်နှာမကောင်းရှာ။

“ပဲခူးရဲဘော် ပျော်တယ်၊ ခုမှ ပြင်ပလေကို ကြိုက်သလိုရှုရှိုက်ခွင့်ရ သွားတာ”

“ဪ အေ.... ဖြစ်ရလေ”

ဒေါ်ယုကြည်က မခြောက်တခြောက် သနပ်ခါးကို ဘရပ်ရှ်နဲ့ ခြစ်ချရင်း ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖြစ်သလို လိပ်ပတ်ထုံးဖွဲ့၏။ တကယ်ဆို ဒီအရွယ်ပြင်လို့ ဆင်လို့ ကောင်းတုန်းပါ။

ကြီးမေကိုတော့ မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါနဲ့ ပဲခူးရဲဘော် တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။ သနပ်ခါး ခပ်ပါးပါးနှင့် ရင်စေ့လောက်တော့ ဝတ်သည်။

ပါတိတ်တွေပဲ အဝတ်များ လျက် ရွှေနားကပ်လေးတစ်ရန်၊ ဆွဲကြိုး လေးတစ်ကုံးနှင့် လုံးချောလက်ကောက်တစ်ကွင်း။ ကြီးမေရဲ့ အဆောင်

အယောင်က ဒါပဲ ဖြစ်၏။

ပခြပ်အမြင်မှာ တော့ ကြီးမေဟာ ဦးရာအတွက် အလွန်အားကိုးရသည့် အစ်မတစ်ယောက်ပင်။ ငွေကို ခြွေတာသုံးစွဲတတ်သလောက် အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်သည် ။

ချက်ပြုတ်အုပ်ထိန်းမှု ဘာဆိုဘာမှ ပြောစရာမရှိအောင် တော်တဲ့ သူ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ပခြပ်အတွက်ကတော့....

“ကြီးမေက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒါ ဦးရာကိုယ်တိုင် “သွားစေ” ဆိုပြီး လမ်းညွှန်လို့ သွားခွင့်ရတာလေ၊ ကြီးမေလဲ ပေါက်စိပေါက်စလိုက်ပြောနေဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ပခြပ်လဲ “ဘုရား”တပြီး ဖွဖွလျှောက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ညည်းလေးက ပျော်နေမှာ ပေါ့”

“ပျော်တယ်၊ အစတုန်းက သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်နေရတာ ဘာမှ လဲ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးလို့ ထင်သေးတာ၊ ခုမှ ပဲ ပွဲတက်ခွင့်ရတယ်”

“တက်... တက်...၊ တွန်းတင်တဲ့ သူကတင်တယ်... တက်တဲ့ သူလဲ တက်တယ်၊ အပေါ်ကျမှ ခြေကုပ်မရှိလို့ ပြန်နံ့ကြည့်ရရင် ညည်းသေပြီ”

“အဲဒီလိုတွေ စိုးရိမ်နေရင် ကြီးမေ ဦးရာကိုပြောခဲ့ပါလား။ ဟိုကိုကျတော့ မပြောရဲပဲနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ကလဲ ကျွန်မကိုပဲ ပြောပါ၊ လူငယ်တွေများ ... အို ... သူ့အရွယ် လူငယ်လေးလဲ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကလေးကတစ်မျိုး၊ လူကြီးကတစ်မျိုး၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

ပုံစံအကဲခတ်ရတာ ကြီးမေကို ဦးရာ တစ်ခုခုပြောထည့်လိုက်ပါပြီ။ သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရာဇသံနှင့်ပက်သက်သမျှ ဘယ်အကြောင်းလေးပဲ ကြားလိုက်ပါစေ၊ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်

လေသည်။ ။

သေချာပါသည် ၊ နောက်ထပ် စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေ ရှိနေဦးမှာ။

*